

Pedro Abreu i Banyoles

Un llibre repassa la vida d'un home carregat de diners que va deixar empremta a la ciutat als anys seixanta i setanta

Va ser un personatge discutit, però va ser clau per al desenvolupament del rem local

Pedro Abreu amb l'Igor, un dels dos gossos amb els quals solia passejar, en una foto feta per la seva dona a Banyoles el 1977 i que es reproduïx al llibre. Foto: GORETTI AMILIBIA.

A la Banyoles de les dècades dels seixanta i els setanta hi va viure un home que va trencar esquemes, va fer-se amics i enemistats i va deixar un llegat important. Es deia Pedro Abreu i se'l recorda principalment perquè va donar un impuls determinant a l'esport del rem a Banyoles, gràcies a la seva aportació econòmica, incalculable, per a la formació i el manteniment de desenes de joves esportistes, que gràcies a ell van tenir estudis superiors. Coincidint amb el desè aniversari de la seva mort, extrems que havien estat tutelats per Abreu, amb la col·laboració de diverses empreses, entitats i institucions, han editat un llibre, la biografia Pedro Nolasco Abreu. Una vida apasionante, escrita per Joan Anton Abellan.

Abreu havia nascut el 1933 a Sant Sebastià, tot i que en aquells moments la seva família –originària de Cuba– estava establerta al País Basc del nord. Abans que esclatés la Segona Guerra Mundial, els Abreu van emigrar a Cuba, i el 1959, arran del triomf de la revolució castrista, van fixar el domicili a Ginebra. Al llac Lemann es va aficionar a l'esquí aquàtic, un esport que el va conduir a Banyoles a mitjan anys seixanta. Explica Abellan que al club natació el van rebre amb els braços oberts perquè col·laborava a tots nivells –també econòmicament– en les activitats de l'entitat, a canvi de res. Tenia un pis, però anava a dinar al Rancho Grande (l'actual can Xabanet), on va fer amistat amb els remers espanyols

que es preparaven per als Jocs Olímpics del 1968. Quan l'equip es va dissoldre, Abreu es va fer càrrec d'uns quants d'aquells remers. Administrador de la gran fortuna familiar, aquell mecenes va anar adoptant joves (en va arribar a tenir un centenar al seu càrrec) als quals els pagava l'allotjament i els àpats, els comprava material i roba, els portava a fer revisions mèdiques a Barcelona i els pagava els estudis. “Va muntar una mena de centre de tecnificació. Molts remers d'èxit van poder estudiar gràcies a ell, des de Fernando Climent a Manolo Bermúdez, passant per Jaume Masó, Josep Pardàs, Benet Angelats, Iñaki Frade...”, assenyala l'autor del llibre. Però Abreu no queia bé a un sector de Banyoles. En la biografia s'explica l'anècdota, molt il·lustrativa del seu tarannà, que comprava filets de vedella per als seus gossos i que va arribar un dia en què el carnisser es va negar a vendre-li, pel greuge que suposava per a la seva clientela. Després de fracassar en l'intent de crear una fundació a Banyoles, Abreu va començar a esmerçar els seus recursos al club de rem d'Orio, ciutat guipuscoana on acabaria casant-se i fixant el domicili. L'any 1980 va ser segrestat per ETA, que el va alliberar al cap de dos mesos, presumptament, a canvi d'una bona quantitat de diners. Arran d'aquell fet, Abreu va tornar a Ginebra, on va morir el 2004.

La biografia es presentarà a principis de maig a Banyoles, coincidint amb la disputa de les regates de rem que

porten el nom del personatge.

Publicat a:

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/2-societat/5-societat/728542-pedro-abreu-i-banyoles.html?cca=1&piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesSocietat&utm_source=rss&utm_medium=mesSocietat&utm_campaign=rss